

David Baldacci
De schuldigen

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Als een schaduw kroop Will Robie naar een raam in een verlaten gebouw in een land dat op dit moment een bondgenoot van de Verenigde Staten was.

Iets wat morgen zou kunnen veranderen.

In de loop der jaren was Robie al heel vaak in heel veel andere landen in zijn eentje in een verlaten gebouw geweest, tactisch bij een raam gepositioneerd en met een wapen in de hand. Want normaal gesproken doodde je niet vanaf grote afstand met een scherpschuttersgeweer met een superieure telescoop en vernietigende munitie met allemaal mensen om je heen.

Robie was altijd een tactisch wapen geweest en zou dat altijd blijven. Strategieën voor de langere termijn waren het professionele domein van anderen, meestal politici. Dat waren trouwens ook goede huurmoordenaars, alleen werkten zij niet met kogels. Zij werden feitelijk omgekocht om wetten aan te nemen door mensen met meer geld dan goed voor ze was, en zij doodden veel meer mensen dan Robie ooit zou kunnen.

Hij keek naar de straat, vier verdiepingen lager: stil en verlaten.

Nou, dat zal niet zo blijven. Niet nadat ik heb gedaan waarvoor ik hiernaartoe ben gekomen.

Via zijn oortje kreeg hij een heleboel lastminute-infor-

matie door, plus een verificatie van alle details van het ‘executieplan’, zoals het heel toepasselijk was genoemd. Robie nam het allemaal in zich op, zoals hij in het verleden al zo vaak had gedaan. Hij verwerkte de informatie, stelde een paar duidelijke vragen en ontving het bevel stand-by te blijven. Dat alles maakte deel uit van het professionele systeem, was allemaal ‘normaal’; voor zover dat kan in een situatie waarin het eindresultaat de gewelddadige dood van een mens is.

Robie was nooit van plan geweest om mensen te doden op bevel van een kleine elite. Toch was hij hier en maakte hij onderdeel uit van een valse-vlageenheid die een onduidelijke band had met een geheime dienst die wordt aangeduid met de drie letters die iedereen, van Bangor tot Bangladesh, onmiddellijk zou herkennen. Hij was er langzaam in gerold.

Het was begonnen met de training waar hij eerst op papieren doelwitten schoot, daarna op lemen doelwitten en ten slotte op poppen die verrassend realistisch bloedden uit pakjes geribbeld karton die verstopt zaten in de torso’s en hoofden. Wanneer het plastic vlees en het Hollywood-bloed precies waren overgegaan in echt vlees en echte bloedlichaampjes wist hij niet. Misschien had hij deze veranderingen onbewust genegeerd. Maar het was waar dat hij nooit achterom had gekeken en nooit had geprobeerd te achterhalen hoe hij hier eigenlijk was beland.

Hij had trekkers overgehaald, met messen gezwaaid, zijn vuisten en vingers, zijn benen en ellebogen gebruikt, en zelfs met zijn hoofd bepaalde bewegingen gemaakt, en daardoor het leven van heel veel mensen beëindigd zonder ooit de reden voor deze acties ter discussie te stellen.

Moordenaars in dienst van de overheid die vragen stelden waren niet populair. Sterker nog, over het algemeen waren ze werkloos. Of, nog waarschijnlijker, dood.

De laatste tijd was hij wel vragen gaan stellen. En daarom was hij nu minder populair dan vroeger bij de instantie waarvan de eerste letter van de afkorting een C was en de laatste een A. De middelste letter stond voor *intelligence* – wat niet alleen geheime informatie betekent, maar ook intelligentie – en daar was volgens Robie soms een schrijnend gebrek aan.

Hij verdrong deze gedachten, want vanavond moest hij weer een trekker overhalen.

Hij pakte een nachtkijker en bekeek het smalle gebouw voor hem. Anders dan het gebouw waarin hij zich bevond, was dat niet verlaten. Binnen waren heel veel mensen, mensen met meer wapens dan hij. Maar ach, hij had er maar één nodig. Er zaten vierentwintig ramen in de gevel tegenover hem, vier op elk van de zes verdiepingen. Hij concentreerde zich alleen op het tweede raam van links op de tweede verdieping, waar-

op in zijn verbeelding een doelwitroos was geschilderd.

Nu waren de gordijnen voor dit raam gesloten, maar dat zou moeten veranderen. Robie was wel goed, maar hij kon niet iets doden wat hij niet kon zien. En op dit moment zouden deze katoenen gordijnen van een paar millimeter dik net zo goed vijf centimeter dikke platen polycarbonaat met een laag Kevlar ertussenin kunnen zijn.

Hij keek op zijn horloge: nog vijf minuten.

De eerste viereuhalf minuut zou een eeuwigheid lijken, maar de laatste dertig seconden zouden als een ademteug voorbij zijn, een heel snelle zelfs. Bij normale mensen zou er nu een golf adrenaline door hun lichaam schieten, maar Robie was niet normaal. Zijn hartslag zou zelfs vertragen, niet versnellen. En zijn gezicht zou zich ontspannen, niet verstrakken.

Hij stak zijn linkerhand uit en raakte het al in elkaar gezette, op maat gemaakte langeafstandsgeweer aan dat nog gedeeltelijk in de sporttas lag. Zoals gebruikelijk bij dit soort wapens was het een vrij licht geweer, en de subsonische kogel zat al in de kamer. Hij zou maar één kans krijgen om één kogel af te vuren, meer had hij ook nooit nodig gehad. Hij klopte zacht op het houten raamkozijn; zelfs een huurmoordenaar in overheidsdienst had af en toe een beetje geluk nodig.

Hij kende de achtergrond van de man die hij vanavond

zou doden en die leek op de achtergrond van veel anderen wier leven hij had beëindigd. De belangen en doelen van het doelwit lagen niet op één lijn met die van de Verenigde Staten, die een bondgenootschap waren aangegaan met rivaliserende – maar al even barbaarse – groeperingen die de uitschakeling van deze persoon vereisten. Waarom ze dat niet gewoon zelf deden, was een goeie vraag. Robie had die vraag echter nooit gesteld, om de eenvoudige reden dat hij geen antwoord zou hebben gekregen.

Dus waren hij en zijn geweer hiernaartoe gestuurd om het te doen, in het belang van de nationale veiligheid. Daarmee leek elke dood gerechtvaardigd te kunnen worden – waar dan ook, wanneer dan ook.

De afgemeten stem klonk weer in zijn oortje: ‘Doelwit alleen in de kamer, plus de twee bodyguards en het dienstmeisje. De gordijnen worden over drie minuten geopend.’

‘Volledig bevestigd?’ vroeg Robie, omdat hij niet op verrassingen zat te wachten.

‘Volledig bevestigd.’

Robie keek achterom, naar het raam dat zijn ontsnapingsroute was. Het leek niet echt op een goede ontsnapingsroute, en dat was het eerlijk gezegd ook niet, maar hij had slechtere overleefd. Vanavond was hij gewoon een schaduw. Schaduwen waren moeilijk te vangen, en nog moeilijker te doden.

Hij keek op zijn horloge en zette het gelijk met de resterende tijd die hij zojuist te horen had gekregen. *Aftellen tot rust*, zei hij tegen zichzelf. *Aftellen tot de moord*, voegde hij eraan toe.

Het raam waar hij voor geknield zat, was al een paar centimeter omhooggeschoven. De vensterbank zou zijn steunpunt zijn. Hij haalde het geweer uit de sporttas en stak de loop door de opening tot hij niet meer dan zeven centimeter naar buiten stak. Robie had een dikke felrode streep op de loop getekend: tot daar mocht de loop naar buiten steken.

De avond was donker en het omgevingslicht zwak. De aanval was, hopelijk, onverwacht. Iemand moest wel uitzonderlijk goed zijn om de donkere metalen loop te zien, maar de andere kant was lang niet zo goed als hij. Daardoor had hij het leegstaande gebouw binnen kunnen gaan van waaruit hij een onbelemmerd uitzicht had op het huis van het doelwit. Bij de Russen of de Iraniërs zou hem dat nooit zijn gelukt.

Precies op het aangegeven moment gingen de gordijnen uit elkaar. Het was een eenvoudige beweging die in de hele wereld miljoenen keren per dag werd uitgevoerd. Maar meestal deden mensen hun gordijnen overdag open, om het daglicht binnen te laten. 's Avonds sloten ze ze meestal om wat privacy te krijgen.

Dat was altijd het probleem bij een plan als dit. En Ro-

bie zou vrijwel meteen weten of dat probleem in een complete ramp veranderde.

Het dienstmeisje zette een stap naar achteren.

Robie dacht dat de vrouw even omhoogkeek, naar het gebouw aan de overkant. En het leek alsof ze te lang voor het raam bleef staan. *Ga weg*, dacht hij, in een poging deze boodschap naar de overkant van de straat en in haar hoofd te krijgen. Er waren heel veel moeite, geld en vakkundigheid voor nodig geweest om haar op de plaats te krijgen waar ze nu was, waar ze móést zijn om dit plan te laten slagen.

Maar als ze nu bleef staan, zou dat allemaal niet doorgaan. Dan zou zij sterven en niet de man voor wie ze werkte. Dan zou Robie hier voor niets zijn. Dan zou hij ook kunnen sterven, omdat de VS zouden ontkennen dat ze ook maar iets met hem te maken hadden. Zo was het nu eenmaal.

Even later liep ze weg en werd zijn uitzicht niet langer belemmerd.

Opgelucht ademde Robie langzaam uit en ontspande zijn spieren. Hij legde zijn rechterwang tegen de linkerkant van de kolf van koolstofvezel. Dankzij dit materiaal woog het geweer zes kilo in plaats van zeventien. En net als bij een vliegtuig, was gewicht cruciaal voor Robies taak: hoe minder gewicht hoe beter. Hij keek door het telescoopvizier dat op de Picatinny-rail was gemonteerd naar de enkele centimeters brede opening

tussen de gordijnen. Door zijn vizier leek die opening wel honderd meter breed. Hij zou onmogelijk kunnen missen.

Er was een tafel te zien. Op de tafel een telefoon. Geen mobiele telefoon, maar een ouderwetse vaste telefoon met een spiraalsnoer. Deze telefoon zou over minder dan twee minuten overgaan. Het decor was opgesteld, de choreografie tot en met de laatste details uitgewerkt. Ergens kon Robie niet geloven dat de man of zijn bodyguards niet hadden gezien hoe zorgvuldig alles was gearrangeerd. Tussen de iets geopende gordijnen door zag hij de bodyguards doen wat bodyguards deden: rondlopen, details controleren, proberen hun diepge wortelde paranoia lang genoeg te beheersen om hun werk te kunnen doen. Maar ze keken niet één keer naar het raam. En ze stonden er kennelijk ook niet bij stil dat de telefoon voor dat raam stond. Niet één keer. Wat betekende dat het stomkoppen waren. Robies mensen hadden die handige waarheid allang ontdekt en daarom hadden ze niet eens geprobeerd deze mannen om te kopen. Ze waren het geld niet waard. Robie ademde steeds langzamer, waardoor zijn fysiologische markers daalden tot een acceptabel niveau voor een schot als dit: *cold zero*. In werkelijkheid zou het echte schot niet moeilijk zijn. De smalle straat was inclusief de trottoirs amper dertig meter breed en daarom gebruikte hij de stillere subsonische kogel; dat was

volkomen acceptabel voor een schot over zo'n kleine afstand. Zijn doelwit bevond zich één verdieping lager: ook geen probleem dus. Het was waar dat hij aan de overkant door glas moest schieten, maar op deze afstand had glas geen enkele invloed. Er was geen wind en er waren geen andere lichtbronnen die hem konden verblinden. Kortom, het zou een gemakkelijke moord moeten zijn.

Maar Robie had geleerd dat zoiets niet bestond. De stem in zijn oortje zei twee woorden: 'Vee Eén.' Dat was dezelfde term die piloten in de cockpit gebruikten. V-1 betekent dat de *takeoff roll* niet langer veilig kan worden afgebroken. Je zou de lucht in gaan, of je dat wilde of niet.

Hier was er echter een klein verschil, en dat wist Robie heel goed, net zoals degene aan de andere kant van zijn veilige lijn: *Ik kan deze missie beëindigen tot mijn vinger de trekker overhaalt.*

'Dertig seconden,' zei de stem.

Robie liet zijn blik weer even naar links dwalen, en naar rechts. Daarna keek hij alleen nog maar door zijn vizier, met zijn blik op de opening tussen de gordijnen gericht.

Kamer leeg, op het doelwit, twee bodyguards en het dienstmeisje na.

Check, check en nog eens check.

'Tien seconden.'